

הגדולים שבאותם סמלים. רק כך, במריכה אקטואלית עם/על השתמעותם, הם מתייקרים שוב כגורמים חיים, הפועלים לטוב ולמוטב; וככל השאלות הגדולות של החיים גם הם בלתי פתירים.

בסופו של דבר, רק בתחום צר מאוד אכן תופסות הידיים באותה אפשרות מומלצת אך בעייתית כבימי ר' עקיבא – "הרשות נתונה!". כי מראש ברור שלא ניתנה לידיים אלא רשות מוגבלת, ומעיקר העניין כבר "מנעוריו" נידון האדם לגורלו. נידון במובן המקובל בימינו לאור הבחנות של הגנטיקה והפסיכואנליזה, המיושמות גם ברמה הקיומית. כל איש חי מגלם בחייו איזה תכתיב, ואף שהאיש חד פעמי עדיין הוא משקף אותו "מצב" כללי, כאמור במטבע המאלף "אנוש אנוש". אכן, מיסוד בריאתו "זה כל האדם!" (קהלת). ובכל זאת, הניסיון החוזר בחיים ובתרבות מוכיח באינספור דוגמאות כי עוד יכולים להגביר, בכוח הרצון או החינוך העצמי ובעזרת הגורמים המעֵדנים, את מיטב גילויי הצלם על הרוע הארכיטיפי – "להיות בן אדם" ולהצדיק בכך מין תיאולוגיה אחרת, אנושית, בתור "אנשים שיש אלוהים בלבם". אבל, ככזו הרי תהא זו תיאולוגיה "הולכת מעֵדנות", נמנעת מלהפיק לקחים גדולים מדיי וחד משמעיים, שהרי בתור אנושית תהא חייבת בצניעות ובפלורליות.

ריקי דסקל

לו אפשר היה

לו אֶפְשֶׁר הָיָה – הֵייתִי אוֹסֶפֶת אֶת
מֵעֵהּ הַשְּׁפוּכִים שֶׁל הַצֶּפּוּר הַקֶּטָנָה
וּמְשִׁיבָה לְתוֹךְ גּוֹפָה.
הֵייתִי מְאַחָה וּמְנַשִּׁימָה אוֹתָהּ אֲוִיר דֶּקִיק
עַד שֶׁגִלְגַל הַעֵיִן הָיָה חוֹזֵר לְמִקוּמוֹ
וּכְנֻפֶיהָ הָיוּ מְרַעֲדוֹת שׁוֹב
וְאֵז לְמְרוֹת הַכֹּל
מְשַׁלַּחַת אוֹתָהּ בְּתַנּוּעָה רְחֹבָה לְאֲוִיר הָאֶפֶר

מתוך מחזור "קצרים כשברי רוח" בספר, לחם הפנים, 2007